

men jeg er enig i adskillige i Dag salbne Udtalelser, der ere gaaede i Retning af, at de Børn, der vokse op i saadanne Husmandshjem, og da navnlig saadanne, hvor man har det forholdsvis godt — selv om man skal leve tarvelig, som man altid skal i saadanne Hjem, kan man dog leve et lykkeligt Liv — hvor altsaa Faderen og Moderen befindes sig godt, og hvor Børnene have befundet sig godt under deres Opvækst, ville sætte sig som Maal at faa et lignende Hjem, naar de en Gang skulle sætte Bo. Maaſte kunne adskillige flytte Maalet længere frem og faa et lidt større Bo, og faa er dette jo saa meget bedre. Men i den mellemliggende Tid, indtil de kunne sætte Bo, er der en betydelig Arbejdskraft for de større Landbrug, og tilmed som Regel en solid Arbejdskraft, det er jeg ikke i Tvivl om. Ud den Vej kan der altsaa ventes en Støtte for de større Jordbrug.

Jeg havde knyttet ikke saa ringe Forhaabninger til denne Sag, og det gør mig ondt, at den højtærede Minister har fulgt et Mindretal paa 4 Medlemmer i tilmed et af de aller vigtigste Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{10}$ af Ejendommens Værdi, som den vedkommende selv skulde præstere. Naar vi nu tænke paa, at denne Kommission var sammensat paa den Maade, at der var valgt 12 Medlemmer af Regeringen, 5 af Landstinget og 5 af Folketinget, og at der saa ud af disse 22 Medlemmer dannede sig et Flertal af 17, som kom med Forslag om, at der ikke maa stilles større Krav til den vedkommende Mand, end at han selv skal være Gjer af $\frac{1}{10}$ eller skaffe $\frac{1}{10}$ til Veje af Ejendommens Burderingssum, saa kan jeg ikke nægte, at det ser mildest talt mærkeligt ud, at den højtærede Minister har vendt Ryggen til dette Flertalsforslag og sluttet sig til Mindretallets. Jeg kan selvfølgelig ikke vide, om den højtærede Minister staar i den Formening, at der skal være noget at faa af paa, men selv om han har den Mening, vil jeg alligevel driste mig til at mene, at det er højt uheldigt. Den Bitterhed, der kan staves ude omkring blandt Landarbejderne i Tiden fra dette Forslags Forelæggelse her, og indtil det bliver endelig Lov, bliver ikke saa ganske let at viske ud igen. Naar der skal bruges Penge til store Foretagender her, i Kjøbenhavn f. Eks., er man ikke fra Regeringens Side saa bange for at stille betydelige Fordringer, men her stiller Forholdet sig noget anderledes, hvor der er Tale om at hjælpe fattige Landarbejdere til bedre Naar. Min Mening om Forslaget, saaledes som det foreligger, er ganske simpelt den, at det er ubrugeligt med sit nu-

værende Indhold, og hvis jeg havde Valget mellem at stemme for dette Forslags endelige Vedtagelse med dets nuværende Indhold og saa at stemme imod, valgte jeg det sidste. Men jeg vil haabe, at det kan blive et brugeligt Forslag. Det Beløb, der er brugt nu i en Række af Aar, til Præmier for vel dyrkede Huslodder og til Rejsseunderstøttelser til Husmænd, har gjort ganske udmærket Virkning paa vore Husmænd omkring i Landet, og jeg vil tillade mig at anbefale, hvad enten dette Forslag bliver gennemført eller ikke, at man faar dette Beløb forhøjet, saa snart man kan. Hvad der absolut maa stilles i første Række, naar der er Tale om at skaffe Jord til flere Husmænd ude paa Landet, er at faa saa mange af de allerede tilstedeværende Husmænd hjulpe til saa stor Dygtighed som muligt, saa at de kunne komme til at staa som lysende Forbilleder for vordende Husmænd.

Jeg skal nu tillade mig at nævne enkelte Ting i nogle af Paragrafferne. Med Hensyn til § 1, hvor der er Tale om, at Amtsrådet skal vælge de 2 Medlemmer til denne Amtskommission, der skal dannes, mener jeg, at det vilde være rigtigt at gaa den samme Vej, som man er gaaet ved Husdyrloven, naar der er Tale om at vælge Medlemmer af Dyrskuekommissionen, nemlig at man bød Landbosforeningerne om at indstille Mænd, de ansaa for kyndige i det Spørgsmaal. De have langt lettere end Amtsrådene ved at være klare over, hvor der sidder en Husmand, der kunde passe til Bladsen, og som har Hjerte for Sagen og Forstaaelse deraf, og saa kunde Amtsrådene vælge mellem dem, der saaledes vare indstillede. I § 3, b, savnes et Par Ord, som findes i Kommissionens Flertals Betænkning, det er de 2 Ord „som Regel“. Det er allerede nævnt, men jeg vil ogsaa nævne det og knytte nogle Ord dertil. Det drejer sig om Grænsen for vedkommendes Alder, 25 Aar som Minimumsgrænse og 45 Aar som den højeste Alder. Jeg har ikke det ringeste imod, at der er sat en Grænse nedad. Hvis der er en overordentlig slink Husmand paa 23—24 Aar, som man vilde hjælpe lidt til Rette, har han Tid til at vente lidt, men den, der er 46 Aar, kommer ikke tilbage til de 45 igen. Derfor er jeg imod, at der bliver sat en fast Aldersgrænse opad, fordi det kunde tænkes, at der var en saa slink Husmand i 46—47—48 Aars Alderen, at man nødvendig vilde forbigaa ham, fordi han har gjort et udmærket Arbejde som Landarbejder. Saa er der § 7 om Planer til og Tilbud om Bygningernes Opførelse. Med Hensyn hertil er jeg enig i